

Tu – ne vienas

Nr. 218

Redaktorius
Laurynas MATIUKAS
Pavadootoja
Monika ANDRIJAUSKAITĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Andrėja MAIBUROVAITĖ, Paula DŽACHIJA, Miglė ŽITINIAVIČIŪTĖ, Nikolė VAVINSKAITĖ, Giedrė KAZILIŪNAITĖ, Emilija RAČKAUSKAITĖ, Eimantas RAŠTUTIS.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).

„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti zarkrastas@takas.lt

Čia visus metus
gali puikuotis
TAVO piešinys!

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMĄ PENKTADIENĮ

Redaktoriaus ŽODIS

Ko gero, visi įžengdami į naujuosius metus pagalvojome, kokie mums buvo praėjusieji. Vieniems geri, kitiems blogesni, tačiau reikia suvokti, jog nenumaldomai, norime to ar ne, kas dieną judame pirmyn. Visi trokštame kažko naujo, didelių pokyčių, todėl norėdami eiti kartu su visais koja kojovim privalome taikytis prie kitų ir dėti daugiau pastangų, kad neatsiliktume. Tačiau bėgant metams žmonės liaujasi vaikytis pigių blizgučių, nesiverčia per galvą, kad sudarytų gerą išorinį įspūdį, nesiplėšo dėl kartais gana abejotinos vertės siekių ir naujovių – tampa ramesni, paprastesni, atviresni sau ir pasauliui. Galbūt todėl mane taip žavi seni žmonės, jų gebėjimas džiaugtis kasdieniais dalykais, gebėjimas nusišypsoti nukritus snaigei, o ne tuomet, kai išpakuoji naują telefoną... Manau, jog šiuolaikinė visuomenė turėtų pasimokyti paprastumo iš senų žmonių, suvokti, kad tikroji laimė slypi ne dideliuose ekranuose ir švieselėse, o realiame bendravime, buvime kartu su šeima, draugais ar tiesiog artimais žmonėmis. Galbūt tam, kad pasijustumė laimingi, mums visai nereikia tūkstančių apmokėti milžiniškoms pirkinėms (neretai mums nė nereikalingų) sąskaitoms, bemiegių naktų tvarkant begales reikalų ar keliauti tūkstančius kilometrų „ieškoti

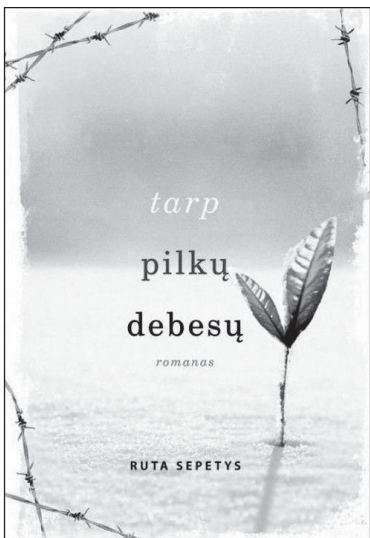

laimės“. Galbūt tiesiog užtenka trumpam ištrūkti iš mus supančio kasdienybės rato, apsidairyti aplinkui ir suprasti, jog laimė slypi ne išmanume, o paprastume. Juk paprasti dalykai reikalauja kur kas mažiau pastangų, bet dažnai suteikia daug daugiau laimės. Vietoj to, kad praleistumėme popietę prie kompiuterio sukdami galvą dėl visokių vienkartinų menkniekių, pabendraukime su tėvais, aplankykime senelius, susitikime ir pasikalbėkime su seniai nematytu draugu. Kalbėti juk kur kas nuširdžiau ir šilčiau nei maigant klaviatūrą siuntinėti žinutes, savo jausmus ir vėl nubrukant į užribį...

Prasidėjo nauji metai... Pasi-
stinkime būti nuširdesni, dėmesingiesni, atviresni kitiems ir patys sau...

Laurynas MATIUKAS

Mūsų knygynėlyje

2011 metais išleistas lietuvių rašytojos Rūtos Šepetytės debiutinis istorinis romanas „Tarp pilkų debesų“. Į 27 kalbas išverstas romanas yra apie Stalino represijas XX a. antrojoje pusėje. Autorė knygą sukūrė remdamasi istorijomis, kurias išgirdo iš genocidą išgyvenusių žmonių lankydamą gimines Lietuvoje.

Įdomi visiems

Knygoje pasakojama apie iš Lietuvos į Sibirą kartu su mama ir jaunesniu broliu išstremtos Linos gyvenimą. Romane susipina šeimos išgyvenimai tremtyje ir pagrindinės veikėjos Linos bei jos pirmos meilės Andriaus santykiai. Knyga sudomina, yra lengvai ir greitai skaitoma. Romanas pateko į „The New York Times“ bestselerių sąrašą, jis skirtas vaikams ir paaugliams, tačiau, daugelio nuomone, yra tinkamas skaityti visų amžiaus grupių žmonėms.

Trumpai apie autorę. Rūta Šepetytė gimė JAV lietuvių ir amerikietės šeimoje. Jos tėvas Lietuvą paliko 1940 m., devynerius metus praleido Vokietijos pabėgėlių stovyklose ir 1949 m. atvyko į JAV. Dabar Rūta gyvena Nešvilyje su vyru Michaelu, 2005 m. ji pirmąkart lankėsi tėvo gimtinėje Lietuvoje.

Andrėja MAIBUROVAITĖ

KONKURSAS! Užsklanda jaunimo laikraščiu 2017 metams

Praėjusiais – Beždžionės – metais mūsų laikraštėlių puošė kolegės Monikos Andrijauskaitės piešta beždžionėlė. O šiais metais nusprendėme smagų prizą leisti „užsidirbti“ jums, mieli mūsų bendraamžiai. 2017-ieji – Gaidžio metai. Jums tereikia nupiešti simpatišką gaidelį ir piešinį atnešti į laikraščio „Zarasų kraštas“ redakciją (Vilniaus g. 16, Zarasai) mūsų konsultantei Danutei arba nuskenuotą atsiųsti į redakciją elektroniniu paštu zarkrastas@takas.lt. Piešinys turi būti ryškus (nesivarginkite spalvinti – mūsų laikraštėlis nespalvotas), ne didesnis nei A4 formato.

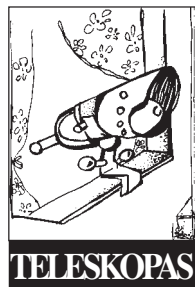
Konkursinių piešinių lauksime iki sausio 23 dienos. Laimės originaliausio (pabrėžiame – originaliausio, tad prašytume neperpiešinėti iš knygelių ar interneto), smagiausio piešinio autorius, kuriam ir atiteks puikus prizas.

Nepraleiskite progos dalyvauti konkurse. SĖKMĖS kūryboje!

„Tu – ne vienas“ redakcija

Mažas „paukštelis“ svajoja apie aukštas padanges

Renginių organizatorius, Lietuvos Respublikos Seimo nario Roko Žilinsko visuomeninis konsultantas, barmenas, maža to, ir neoficialios organizacijos „Colibri“ įkūrėjas... Tiek daug užsiėmimų, kuriais užsiima viso labo septynioliktmetis vaikinukas, Zarasų „Ažuolo“ gimnazijos gimnazistas Giedrius PEČIULIS.

TELESKOPAS

Nuo vaikystės bandydavęs užsidirbti smulkių pinigėlių kasdamas sniegą kaimynams ar skaldydamas malkas, šiandien vaikinukas persikėlė „į kitą lygį“. Veiklus jaunuolis tokią aktyvią savo veiklą pradėjo prieš beveik ketverius metus, kuomet atsidūrė šaunioje „Chill out“ kompanijoje. Pirmuosius žingsnius žengęs kaip pagalbininkas organizuojant renginius šiandien Giedrius savarankiškai rengia koncertus bei įvairaus pobūdžio renginius. Visa gimnazisto veikla sukasi aplink muziką, šokius ir pramogas – visa tai, ko reikia jaunimui. „Colibri“ – Giedriaus veiklos rezultatas. Šios neoficialios organizacijos pavadinimu vaikinukas sukūrė facebook'o puslapį, kuriame nuolat atnaujinama informacija apie artėjančius renginius, skelbiami įvairūs konkursai.

Savarankiškai organizuoti įvairius veiklas Giedrius pradėjo būda-

mas šešiolikos. Pirmas jo darbo vaisius – grupės „8 kambarys“ koncertas su smagia programa po koncerto, praūžęs bare „Komisariatas“ praėjusių metų lapkritį. Pagrindinės grupės, kurias į savo organizuojamus renginius kviečia Giedrius, yra Hip-Hop'o atlikėjai, mat pats vaikinukas nuo mažens ištikimas šiai subkultūrai, tačiau ateityje planuoja bendradarbiauti ir su kitokių stilių atlikėjais. „Chill out“ kompanijos dėka Giedrius ėmėsi veiklos ir F2 Europos bei pasaulio čempionatuose. Pirmaisiais metais vaikinukas užėmė pagalbinio organizatoriaus pareigas, tačiau šią vasarą vykusiame renginyje jis tapo pramogų organizatoriumi. Paklaustas, kaip jam patikęs toks atsakingas darbas, gimnazistas šypsodamasis atsakė: „Neturėjau laiko pavalgyti ar išsimiegoti, tačiau viską atpirkau puikus renginys bei nuostabiai praleistas laikas renginio metu.“

Su Seimo nariu Roku Žilinsku Giedrius bendradarbiauja padėdamas jam atsakyti į jaunimui rūpimus klausimus Zarasuose, asmeniškai padėjo kandidatuojant jam praėjusių metų rinkimuose, taip pat yra Seimo nario būstinės Zarasuose administratorius.

Tiesa, Giedrius neužmiršo kompanijos, kuri jam buvo atspirties taškas pradėdamas savo veiklą – jis iki šiol yra „Chill out“ barmenas-organizatorius. Savo bendražygiams

Nuotrauka iš asmeninio G. Pečiulio fotoalbumo.

Giedrius taip pat talkino organizuojant šią vasarą praūžusį festivalį „Nerk į muziką“.

Artimiausi G. Pečiulio planai – netrukus po Naujųjų metų vykiantis šokių konkursas „Intro dance“, vėliau – vasaros festivalių maratonas, kuriems Giedrius rengtis pradėjo jau dabar.

Tikimės, jog vaikinukas savo veiklą plės ir toliau. Galbūt vieną dieną mažasis „Colibri“ nutūps šalia didžiausių tarptautinių renginių.

Parengė

Laurynas MATIUKAS

Pletkų maišas – negarbė!

Sveiki, tai ir vėl aš, JUODO KAMPO gyventoja Piktoji Žiurkė. Nepatikėsite – šįkart su kaip niekad daug naujienų tikraja to žodžio prasme...

O tu „naujienų“ prisirinkau (tik jums nepasakosiu) tapendama gimnazijos koridoriumi ir rankiodama trupinėlius. Kur tik koks užkaborėlis, kur tik dviese ar keliese susiję – jau ir pletkai, gandai, kalbos ir apkalbos. Net galvelė man užti pradėjo. Oi, negali žmonės savoj panosėj žiūrėti, oi negali... Ne tik bobutės turguj, bet ir mokiniai vis labiau šią madą priima. Tik juodina, tik peikia vieni kitus už nugarų. O į akis – kaip šilkiniai...

Negražu gi taip, mielieji ir mieliosios... Net mes, žiurkės, taip nesielgiame, nors ir parazitais žmonės mus vadina...

Pasipiktinusi ir pasibjaurėjusi Piktoji Žiurkė

JUODAS KAMPAS

Aplankė Kalėdų senelis

Jau tapo tradicija prieš Kalėdas „Tu – ne vienas“ redakcijos nariams susirinkti ne „darbiniam“ susirinkimui, o tiesiog smagiai pasibūti kartu, pasivaišinti suneštinė-

mis vaišėmis ir apsieisti pačių parengtomis dovanėlėmis, kurios dar iš vakaro sudedamos į Kalėdų senelio maišą.

Taigi ir praėjusių metų gruodžio

Vis dar norisi pasėdėti ant Kalėdų senelio kelių... Danutės PULOKAITĖS nuotraukos. Kalėdų senelis

dvidešimtosios vakarą sulėkėme į laikraščio „Zarasų krašto“ redakciją, kur mes visada ir renkames. Atsinešėme tiek gardumynų (kai kas pats kepė ar tepė, kai kas mamas ar šeimos narius įpareigojo), kad net prancūzai su savo valgiais mums būtų stipriai pavydėję ir mūsų stalui žemai nusilenkę. Visko buvo: ir pyragų, ir sumuštinėlių, ir vaisių stirtos, net dešros ne iš mėsos ant stalo atsirado...

Taip mums besmaguriaujant į kabinetą įvirto

Kalėdų senis (redaktorius Laurynas) su savo pavaduotoja Monika (bet ne Snieguole) „užveda“ kompaniją linksmintis.

(ačiū redaktoriui Laurynui – jau ne pirmus metus jis puikiai susitvarko su šiomis pareigomis). Dovanų didžiausią maišą vos įtempęs nepuolė jų už dyką dalyti, o pareikalavo eilėraščių ir dainų. Kiek juoko buvo! Kai kas sunkiai dainos ar eilių žodžius beatsimindamas Senelį net papirkti bandė, bet šis buvo nepaperkamas ir už bausmę liepė atsispaudimus ar pritūpimus daryti...

Kita atrakcija – gavusieji dovanėles turėjo atspėti, kas tai padovanojo. Ne iškart visi atspėjo, vadinaisi, dar mažai žinome apie vienas kito gebėjimus...

Prisivaišinę (nepatikėsite, ant stalo liko tik truputis vaisių ir saldainių) žaidėme stalo žaidimus. Buvo gera pasibūti su tokia linksma kompanija...

Pranas GAIDAMAVIČIUS

Maži ar dideli, seni ar jauni – kasmet visi laukia Kalėdų. Kiekvienas jas supranta vis kitaip. Vieniems tai – meilės, šilumos ir bendravimo laikas, antriems – tiesiog dar viena šventė, tretiems – dovanų pakavimas ir gavimas...

Ir 2016-ųjų Kalėdos jau liko už nugaros, tačiau šventiška nuotaika dar neišblėso, todėl paklausinėjome kelių suaugusiųjų ir bendraam-

žių, kuo jiems ypatingas Kalėdų metas.

„Vaikystėje Kalėdos būdavo patį laukiamiausia šventė metuose, o Kalėdų senelis (kuriuo tikiu iki šiol) – pats svarbiausias. Vakare mane su broliu tėvai išsivėsdavo prie miesto eglės, o močiutė likdavo namie. Visi apžiūrėdavome eglutę, smagiai prie-

iki namų klampodavome dar kokius porą kilometrų. Tėtis žengdavo priekyje. Sniego būdavo virš kelių! Namuose jau laukdavo šilta, spragsinti krosnis (iškūrentoje joje močiutė kepdavo pyragą), o eglutė stovėdavo visada ant stalo, viduryje. Eglutės šakos svirdavo nuo geležinių laikiklių, į kuriuos įstatydavo vaškines žva-

Kuo man mielos Kalėdos?

jos pasibūdavome ir traukdavome namo. O čia... Nors tai įvykdavo kiekvienais metais, kaskart vis nustebdavome: grįžę rasdavome pripildytas namų grindis, prinešta sniego, o po eglutę... labai daug dovanų. Dabar tai svarbi šeimos šventė, kai prie Kūčių stalo susėda trys kartos. Man tai ypatingas metas, kurio visi labai laukiamė...“ – pasakoja Rasa Z.

„Įsimintiniausios Kalėdos, ko gero, buvo vaikystėje. Su tėvais susiruošdavome pas senelius ir susikrovę pintinę ar net kelias lauktuvių dovanų važiuodavome apsnigtais keliais. Mašiną palikdavome ant kelio,

kutes. Močiutė ant eglės šakų pabarstydavo vatos gabalėlių... Buvo labai gražu! Močiutės namuose jokių dovanėlių negaudavome, tik dalydavomės (kaip dabar suprantu) draugystė, meile, gerumu. Ir mokėmės iš senelių to, ką dabar perduodu savo vaikams – mokėjimo būti kartu“, – šviesų vaikystės Kalėdų metą prisimena Andželika V.

Tokie šilti ir jauki suaugusiųjų vaikystės Kalėdų prisiminimai. Viskai, jaunimas tokių sentimentų dar neįjaučia, todėl į klausimą, kodėl jie laukia Kalėdų (o kad laukia, prisipažino visi), atsakinėjo trumpiau.

„Šiaip Kalėdų nuotaika man patinka, bet labai nemėgstu tos dovanų karštligės. Nemėgstu pirkti bet ko, kad tik būtų dovanota, taip pat ir gauti nežinau kelintą kalėdinį puodelį... Manau, šiandien kalėdinis dovanų pirkimas pernelyg sureikšmintas...“ (Jonas, 19 m.)

„Labiausiai patinka tvyranti šventiška laukimo nuotaika, namų ir eglutės puošimas, skanūs kepiniai kvapai. O šeimos susėdimas prie Kūčių stalo – kažkas stebuklingo...“ (Rūta, 17 m.)

„Man patinka ne tiek gauti, kiek rengti dovanas artimiesiems, draugams Kalėdų proga. Pradedu tuo rūpintis prieš keletą mėnesių – mezgu, siuvinėju, piešiu – vis slapta...“ (Zita, 15 m.)

„Laukiu Kalėdų, kad atvažiuotume į mūsų gimtinę Lietuvą, susitiknime su artimaisiais, taip pat pamatysiu daug balto sniego gatvėse.“ (Ne Lietuvoje gyvenantis Dovydas, 12 m.)

„Aš laikiu Kalėdų tik dėl dovanų.“ (Matas, 13 m.)

Parengė Eimantas RAŠTUTIS ir Emilija RAČKAUSKAITĖ

Aš manau

„Naujiems metams atėjus pasižadu...“

Turbūt daugeliui iki skausmo pažįstama ši frazė... Tik štai su tu pažadų įvykdymu būna visai...

Manau, jog dauguma iš jūsų, kaip ir aš, laikas nuo laiko pagalvoja apie savo gyvenimą – kur jis kyla ar ritasi... Neretai susimąstome, ką galėtume jame pakeisti, tačiau ir vėl viską atidedame ateičiai. Dažniausiai įvairūs planai ir sumanymai kyla savaitės/mėnesio/mėtu pradžioje, tačiau dažnai tai ir lieka tik planais...

Girdėdami kitų žmonių sėkmės istorijas ne vienas iš mūsų jiems imame tiesiog pavydėti, bet retas susimąstome, jog jų galvose iš pradžių taip pat kirbėjo tik idėja. Mes nuo šių žmonių skiriamės vien tuo, kad jie ėmėsi tą idėją įgyvendinti, o mes niekaip nesiryžtame pradėti. Kartais, tiesa, pradėdame, tačiau išgirdę aplinkinių komentarus, koks tai Sizio darbas, kad siekiamas tikslas, girdi, nevertas tokių pastangų, – sustojame pakeliui. Galima pagalvoti, kad tie sėkmę pažaboję žmonės nesulaukė panašių komentarų, atkalbinėjimų, nesusidūrė su sunkumais ir viskas jiems pavyko iš pirmo karto. Netiesa! Dauguma jų tikslą siekė ilgus metus, nebijojo keisti savo gyvenimo, rizikuoti, nepavykus bandė dar ir dar kartą, nemiegojo daugybę ilgų naktų, aukojo savo laisvalaikį...

Manote, jog šneku apie milžiniškus tikslus ir milžiniškus darbus? Nieko panašaus! Tiesiog dideli darbai susideda iš daugybės mažų, taigi kiekvienas mažas darbas yra indėlis į kažką didelio. Visi norime gyventi geriau, todėl visi turime teisę keistis, kurti ir tobulėti, tačiau svarbiausia yra ne sėdėti vietoje ir galvoti, kaip mums sunku, o drąsiai pradėti veikti. Visai nesvarbu, ar tai maži, ar dideli darbai, svarbu, kad jie mus veda į priekį. Visai nereikia laukti pirmadienio/pirmosios mėnesio dienos/naujų metų, tačiau jei laukėte jų, pats metas imti ir galų gale pradėti tai, kas seniai kirba jūsų galvose ir neduoda ramybės.

Tas laikas atėjo! Dabar! Sėkmės!

Laurynas MATTUKAS

Beglobiai gyvūnėliai. Ką daryti?

Praėjus didžiausioms metų šventėms, nurimus linksmybių šurmuliui, laikas susimąstyti ir apie rimtus dalykus. Vienas iš jų – beglobių gyvūnų problema.

Įsigiję augintinį džiaugiamės, lepiname jį, tačiau, kad ir kaip būtų gaila, yra tokių žmonių, kuriems jis po keleto mėnesių atsibosta ir gyvūnėlis tiesiog išmetamas iš mašinos pakelėje ar paliekamas prie parduotuvių. Zarasuose ši problema labai opi, daugybė niekam nereikalingų beglobių šunų ir kačių bastosi gatvėse, nes, deja, mieste nėra gyvūnėlių prieglaudos, o kituose miestuose esančios prieglaudos yra perpildytos. Mūsų mieste suskaičiuota apie 200 benamių gyvūnėlių. Juos galime pastebėti visur: miesto centre dažnai laksto šunys, o mikrorajone prie daugiabučių laiptinių ir kon-

teinerių renkasi būriai kačių, kurias maitina geros širdies žmonės, kai kuriose vietose katėms padėtos kartoninės ar medinės dėžės, kad jos nesusaltų žiemos metu. Tačiau tik maitinant beglobius gyvūnėlius šios problemos neišspręsime, nes jų tik daugės ir daugės. Ką iš tikrųjų reikia daryti, kad sumažintume šią problemą?

Pasak Zarasų miesto seniūnės ir aktyvios savanorės gelbėjant beglobius gyvūnėlius Olgos Podolskienės, šėrimo vietos yra būdas prisijaukinti ne tik namuose užaugusius ir paliktus likimo valiai, bet ir laukinius gyvūnėlius. Tada juos lengviau sugauti norint atiduoti į prieglaudą arba sterilizuoti. Tačiau ši procedūra nepigi – vienos katės sterilizacija Zarasuose kainuoja 25 eurus.

Zarasų miesto bendruomenės

savanoriams per 2015–2016 metus pavyko rasti namus arba perduoti prieglaudoms daugiau nei 60 gyvūnų, bendruomenės lėšomis sterilizuotos 32 katės ir iškastruoti 3 katinai. Tokie nemaži skaičiai rodo, jog zarasiškiams ši problema rūpi ir jie bando ją spręsti, tačiau reikia visų mūsų pagalbos.

Pabuvę su artimaisiais prieš gausaus vaišių stalo, išdaliję ir gavę dovanas, nepamirškime, kad daryti gerus darbus reikia ne tik kalėdiniu laikotarpiu, bet visus metus. Skirkime dėmesio ir tiems, kurie pasirūpinti savimi negali, – beglobiams gyvūnėliams. Pamaitintų, priglaustų, išgydytų gyvūnėlių meilė jums bus didžiausia dovana, o širdyje bus gera ir šviesu, kad atlikote tokį gerą darbą – išgelbėjote bejėgio gyvūnėlio gyvybę...

Nikolė VAVINSKAITĖ

Daugybė beglobių gyvūnų šala ir šlampa lauke nesulaukdami pagalbos. AUTORĖS nuotr.